

„Kære, hvor har du al den Overflødighed fra?“ spurgte hun.
„Hvor er de dejlige!“

„Der fulgte ikke noget Kort med. Men jeg tænker næsten, det er Dihmer, der har været galant.“

„Ja, det er nok ham. Det ligner ham da.“

„Har du set, at der ligger Brev til dig? Det er vist fra Angelica Birch.“

„Aa! Saa er der nok til mig paa den bare! Jeg har ikke svarret paa hendes sidste.“

Hun satte sig ud paa Loggiatrappen, lige i Solen, for at læse sit Brev. Men hun havde ikke gennemløbet mange Linjer, før hun opgav det. Hun kunde ikke holde Styr paa sine Tanker. Det var hende ogsaa altsammen saa ligegyldigt, hvad Veninden fortalte om Per og Povl i København.

Da Solen allerede bagte lovlig varmt, søgte hun ned i Havegangen Morgenkølighed. Her gik hun med sit bankende Hjerte og ventede paa igen at høre Klangen af Torbens Skridt paa den brolagte Sti mellem Murene. Men da hun virkelig hørte ham komme, skyndte hun sig ind og overlod til Moderen at tage imod ham.

Fra Dagligstuevinduet saae hun ham komme rask op gennem Havegangen, og Synet forvirrede i første Øjeblik. Det var jo aldeles den gamle Torben Dihmer, der kom gaaende der i lysegraa Jakkesæt og Straahat. Men da han kom nærmere og hun rigtig saae hans Ansigt, blev han igen den fremmede Gæst fra Forklarelsens Rige, som hun nu elskede.

Fru Bertha modtog ham paa Loggia-Trappen.

„Hvor ser De frisk ud idag,“ sagde hun glad overrasket.
„Igaar var De vist dygtig træt. Min Nevø har saa alligevel Lov til at være stolt af sit Værk.“

„Det har han.“

„Taler De om Asmus?“ sagde Jytte, som nu kom frem i Dagligstuedøren og nikkede. „Ja, De kan tro, han er rigtig vigtig af Dem. Hos os i det mindste har han ikke talt om andet i det sidste halve Aar.“

„Aa, du med dine Overdrivelser!“ sagde Fru Bertha. „Men